

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ (ΕΛ.ΑΝΤ.)

ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ

ΤΟ ΠΛΗΡΕΣ ΚΕΙΜΕΝΟ

Προοίμιο

Η Ελλάδα και η Κύπρος - οι δύο κρατικές οντότητες του ελληνικού έθνους - βρίσκονται αντιμέτωπες, μ' ένα συνδυασμό θανάσιμων απειλών. Αυτό που διακυβεύεται, μέσα στο σημερινό εθνοκεντρικό, πολυπολικό, άναρχο και άκρως ανταγωνιστικό κόσμο, είναι αν οι Έλληνες θα επιβιώσουν ως ελεύθερο και ανεξάρτητο έθνος ή θα καταστούν αναλώσιμοι και θα υποταχθούν – διαλυθούν από υπέρτερες δυνάμεις.

Η ουσιαστική χρεοκοπία, το 2010, μέσα στην Ευρωζώνη οδήγησε στα Μνημόνια τα οποία προκάλεσαν την καταστροφή της παραγωγικής βάσης της χώρας, την αύξηση της ανεργίας, τη φτωχοποίηση μεγάλου τμήματος του λαού, τη διάρρηξη της κοινωνικής συνοχής, τον αφελληνισμό του τραπεζικού συστήματος, την εκποίηση σε ξένους στρατηγικών υποδομών και επιχειρήσεων, την πληθυσμιακή συρρίκνωση (μείωση γεννήσεων – ελληνική μετανάστευση), ενώ επιταχύνθηκε η δημογραφική αλλοίωση με την εγκατάσταση στο ελληνικό έδαφος πρόσθετων αλλοεθνών - αλλόθρησκων πληθυσμών.

Η εκχώρηση της νομισματικής ανεξαρτησίας στη Φρανκφούρτη (ΕΚΤ), με την αντικατάσταση της δραχμής από το ευρώ το 2002, είχε ως αποτέλεσμα τη δημιουργία ενός δυσθεώρητου συναλλαγματικού χρέους το οποίο έχει υποδουλώσει, για πολλές δεκαετίες, τη χώρα στους δανειστές. Η υποδούλωση δεν έχει μόνο οικονομική διάσταση αλλά και

γεωπολιτική. Είναι ηλίου φαινότορον όπι όλοι οι συντελεστές ισχύος του Ελληνισμού καταρρέουν, εδώ και χρόνια, με γεωμετρική πρόοδο.

Από την πλευρά της, η νεο-οθωμανική - αναθεωρητική Τουρκία εκμεταλλεούμενη την ελληνική αδυναμία προωθεί τα επεκτατικά σχέδιά της στην Κύπρο, το Αιγαίο και τη Θράκη. Κανένα διεθνές δίκαιο και καμιά συμμαχία (ΕΕ – ΝΑΤΟ - Ενεργειακή Συνεργασία στην Α. Μεσόγειο κλπ) δε θα προστατεύσει τον Ελληνισμό από την τουρκική λαίλαπα όταν, πολύ σύντομα, θα έχει ανατραπεί αποφασιστικά ο συσχετισμός ισχύος στο ελληνοτουρκικό σύστημα.

Οι Έλληνες θα είναι ανίσχυροι και μόνοι τους.

Οι πολιτικές ηγεσίες σε Αθήνα και Λευκωσία είναι κατώτερες των απαιτήσεων επιβίωσης του έθνους. Αδυνατούν ή δε θέλουν να ανηληφθούν το μέγεθος των απειλών που συσσωρεύονται. Αδυνατούν να προετοιμάσουν την αντίσταση του Ελληνισμού. Δειλές, φοβικές, ανίκανες και αφελείς έχουν εκχωρήσει τη διαχείριση των ύψιστων εθνικών συμφερόντων στις ξένες δυνάμεις που ελέγχουν τη χώρα, μέσω του νομίματος και του χρέους. Οι πολιτικές ηγεσίες αναλώνονται στη καθημερινή μικροκομματική διαχείριση και τη ψηφοθηρία με μοναδικό στόχο τη χειραγώγηση των πολιτών κατά την επόμενη εκλογική αναμέτρηση.

Η Ελληνική Αντίσταση (ΕΛ.ΑΝΤ.) δεν είναι ένα ακόμη κόμμα, κίνημα ή οργάνωση, ανάμεσα στα πολλά που υπάρχουν, αλλά επιδιώκει τη βαθιά τομή στο υπάρχον πολιτικό σύστημα. Ο παλαιοκομματισμός – δωσιλογισμός, με όποια επκέτα κι αν παρουσιάζεται, πρέπει να ανατραπεί πριν διαλύσει τελείως και παραδώσει το έθνος. Η ΕΛ.ΑΝΤ. επιδιώκει πρωταρχικά την ενότητα της συντριπτικής πλειοψηφίας των πολιτών, των οποίων τα σημαντικότερα προβλήματα είναι κοινά. Γι' αυτό η ενότητα αυτή είναι **απόλυτα εφικτή**. Η ΕΛ.ΑΝΤ. επιδιώκει επίσης, την υπέρβαση των παλαιών διαχωριστικών γραμμών μεταξύ Δεξιάς, Κέντρου και Αριστεράς, που στη σημερινή εποχή της παγκοσμιοποίησης δεν έχουν κανένα ουσιαστικό περιεχόμενο. Ο κατακερματισμός και η διάσπαση των Ελλήνων σε ανταγωνιστικές πολιτικές φατρίες είναι το εργαλείο για τη διατήρηση της ξενοκρατίας στη χώρα. Γι' αυτό η υπέρβαση αυτή

είναι **απόλυτα αναγκαία**. Ένα **πατριωτικό όραμα** που θα ενώσει τον Ελληνισμό είναι απαραίτητο για την επιβίωση του έθνους.

«Η νίκη θα είναι δική μας, αν βασιλεύσει εις την καρδίαν μας μόνο το αίσθημα το Ελληνικό. Ο φιλήκοος των ξένων είναι προδότης». Ιωάννης Καποδίστριας.

Η πολιτική στρατηγική της ΕΛ.ΑΝΤ. κινείται σε τρεις βασικούς άξονες :

1^{ος}. Αναλυτική ενημέρωση των πολιτών για το τι πραγματικά συμβαίνει και γιατί αυτό συμβαίνει.

2^{ος}. Λεπτομερής σχεδιασμός μιας υψηλής εθνικής στρατηγικής του Ελληνισμού.

3^{ος}. Αποτελεσματική οργάνωση και δράση για την υλοποίηση αυτής της στρατηγικής.

A) Το διεθνές περιβάλλον - η παγκοσμιοποίηση.

Από τα τέλη της δεκαετίας του '80 και ιδιαίτερα μετά την κατάρρευση των κομμουνιστικών καθεστώτων στην Α. Ευρώπη και την ΕΣΣΔ το διεθνές καπιταλιστικό σύστημα πέρασε από το στάδιο του ιμπεριαλισμού, σ' αυτό της παγκοσμιοποίησης (globalization). Ο ιμπεριαλισμός είναι (ήταν) η ηγεμονία ισχυρών κρατών στη σφαίρα επιρροής τους (imperium). Η παγκοσμιοποίηση είναι η ηγεμονία των μεγάλων πολυεθνικών επιχειρήσεων και του χρηματιστηριακού κεφαλαίου σε πλανητική κλίμακα. Οι βασικοί πυλώνες της παγκοσμιοποίησης είναι τρεις :

1. Η ελεύθερη διακίνηση των κεφαλαίων. Κανένας φραγμός δεν πρέπει να υπάρχει στην ελεύθερη κυκλοφορία του χρηματιστηριακού κεφαλαίου από τη μια χώρα στην άλλη. Αυτά τα κεφάλαια που διατρέχουν τον πλανήτη, αναζητώντας επενδυτικές «ευκαιρίες», για να τοποθετηθούν, αποτελούν τις περίφημες «αγορές» που καθορίζουν που θα υπάρξει οικονομική ανάπτυξη και που ύφεση, ποιο κράτος θα χρεοκοπήσει και ποιο όχι. Αυτές οι «αγορές» χρεοκόπησαν και την Ελλάδα το 2010 όταν σταμάτησαν να τη δανείζουν με «βιώσιμα» επιτόκια, όχι για να αποπληρώνει το χρέος της αλλά για να το ανακυκλώνει.

2. Η ελεύθερη διακίνηση αγαθών και υπηρεσιών. Τα προϊόντα από χώρες χαμηλού εργατικού, φορολογικού και περιβαλλοντικού κόστους πρέπει να κυκλοφορούν ελεύθερα, χωρίς δασμούς, τέλη και ειδικούς φόρους, καταστρέφοντας έτσι τις εθνικές οικονομίες και τους μικρούς παραγωγούς. Οι πολυεθνικές εταιρείες χτίζουν τα εργοστάσια τους σε φτηνές χώρες και από εκεί εξάγουν τα προϊόντα τους στον υπόλοιπο κόσμο. Η πολιτική της ελεύθερης διακίνησης των αγαθών είναι η αιτία που πολλοί κλάδοι της ελληνικής βιομηχανίας έχουν καταρρεύσει, ενώ ο αγροτικός τομέας συρρικνώνεται από τις ανεξέλεγκτες εισαγωγές.

3. Η ελεύθερη διακίνηση των εργαζομένων. Οι άνθρωποι πρέπει να απαλλαγούν προοδευτικά από δεσμούς εθνικούς, πολιτισμικούς και θρησκευτικούς, δηλαδή με ό,τι τους δένει με τον τόπο τους και να μετακινούνται εκεί που τους χρειάζεται το κεφάλαιο. Γι' αυτό ενθαρρύνονται τα μεταναστευτικά ρεύματα (ανοιχτά σύνορα) προς τις ανεπτυγμένες χώρες, προκειμένου να υπάρχει ένας εφεδρικός στρατός εργαζομένων που θα είναι διατεθειμένος να δουλέψει με χαμηλότερη αμοιβή, συμπιέζοντας έτσι τους μισθούς των ντόπιων εργαζομένων. Παράλληλα οι μεταναστευτικές ροές μειώνουν την κοινωνική συνοχή στις χώρες υποδοχής, δημιουργώντας πολυπολιτισμικές κοινωνίες που, λόγω κατακερματισμού, έχουν περιορισμένη δυνατότητα να υπερασπιστούν τα εθνικά συμφέροντα που δεν είναι πια κοινά για τις διάφορες πληθυσμιακές ομάδες. Η ομοιογένεια του πληθυσμού είναι ένας από τους σημαντικότερους συντελεστές ισχύος ενός έθνους-κράτους και ιδιαίτερα ενός μικρού, όπως η Ελλάδα, που απειλείται από μια μεγάλη γειτονική χώρα (Τουρκία).

Η παγκοσμιοποίηση δε θέλει σύνορα, δε θέλει εθνικές ταυτότητες, δε θέλει επί μέρους κρατικά συμφέροντα. Η παγκοσμιοποίηση θέλει μια διεθνή ελεύθερη αγορά, μια κοινή καταναλωτική κουλτούρα και μια κοινωνία χωρίς ιστορικές αναφορές, δηλαδή, έναν «κοινωνικό χυλό» που εύκολα θα χειραγωγείται. **Η παγκοσμιοποίηση και ο εθνομηδενισμός ταυτίζονται.** Η προοδευτική αποδυνάμωση των κρατών, η μεταφορά μέρους της κυριαρχίας τους σε υπερεθνικές δομές και ο εγκλωβισμός τους μέσα σε διεθνείς οικονομικές συμφωνίες,

αποσκοπούν στην προετοιμασία της εγκαθίδρυσης, χωρίς καμιά δημοκρατική νομιμοποίηση, της **παγκόσμιας διακυβέρνησης** του χρηματιστηριακού κεφαλαίου και των πολυεθνικών επιχειρήσεων

Οι πολιτικές της παγκοσμιοποίησης στην ευρωπαϊκή ήπειρο υλοποιούνται από την ΕΕ και ιδιαίτερα από την Ευρωζώνη. Πολλές βασικές αρμοδιότητες των κυβερνήσεων έχουν, βάσει των Ευρωπαϊκών Συνθηκών, εκχωρηθεί στην Κομισιόν και στην αδιαφανή γραφειοκρατία των Βρυξελλών, ενώ η νομισματική ανεξαρτησία έχει παραχωρηθεί στην ΕΚΤ. Το τελευταίο στοιχείο, δηλαδή, η απώλεια της νομισματικής ανεξαρτησίας, καθιστούν την Ευρωζώνη το πιο εξελιγμένο εργαστήριο της παγκοσμιοποίησης σ' ολόκληρο τον πλανήτη. Χώρες με ανοιχτά σύνορα και χωρίς δικό τους νόμισμα, έχουν χάσει τον πυρήνα της εθνικής κυριαρχίας τους και έχουν μετατραπεί σε οικονομικό χώρο εκμετάλλευσης ανθρώπινων και φυσικών πόρων.

Η κύρια αντίθεση στη σημερινή εποχή είναι η σύγκρουση μεταξύ των δυνάμεων της παγκοσμιοποίησης και αυτών που υπερασπίζονται τα συμφέροντα των τοπικών κοινωνιών, δηλαδή, των κρατών – εθνών. Μέσα σ' αυτήν την αντίθεση ενυπάρχει και η σύγκρουση κεφαλαίου – εργασίας, αφού οι εργαζόμενοι, μόνο μέσα στα πλαίσια του εθνικού κράτους, μπορούν να υπερασπιστούν και να διασφαλίσουν τα συμφέροντά τους. Στο πλαίσιο αυτής της βασικής αντίθεσης οι Μεγάλες Δυνάμεις και ισχυρά περιφερειακά κράτη εξακολουθούν να ενεργούν για την υπεράσπιση των επιμέρους συμφερόντων τους, χωρίς αυτό να αποτελεί, στις περισσότερες περιπτώσεις, αμφισβήτηση των γενικότερων πολιτικών της παγκοσμιοποίησης. Οι ΗΠΑ, με τις μεγάλες πολυεθνικές επιχειρήσεις τους υπήρξαν, στην αρχική περίοδο, οι πρωτεργάτες της παγκοσμιοποίησης την οποία σήμερα προωθούν οι μεγάλες εξαγωγικές χώρες όπως η Γερμανία, μέσω της ΕΕ, η Κίνα και ορισμένες μικρότερες.

Οι επιπτώσεις της παγκοσμιοποίησης έχουν προκαλέσει έντονες αντιδράσεις των επιμέρους κοινωνιών. Ο αδυσώπητος πόλεμος, που διεξάγεται τα τελευταία χρόνια, μεταξύ των δυνάμεων που προσπαθούν να εδραιώσουν την παγκοσμιοποίηση και των δυνάμεων που

υπερασπίζονται τα εθνικά συμφέροντα έχει στόχο τον έλεγχο των κυβερνήσεων, προκειμένου αυτές να επιβάλλουν την πορεία κάθε χώρας προς τη μια ή την άλλη κατεύθυνση. Καθοριστικά σημεία αυτής της αναμέτρησης, ανεξάρτητα από τη μετέπειτα πορεία, υπήρξαν η νίκη του Brexit στη Βρετανία το 2016, η νίκη του Ντόναλντ Τραμπ στις ΗΠΑ επίσης το 2016, ο σχηματισμός της αντισυστημικής κυβέρνησης συνεργασίας των κομμάτων M5S και Λέγκα στην Ιταλία το 2018 καθώς και η ενίσχυση, σ' όλες σχεδόν τις ευρωπαϊκές χώρες, των δυνάμεων που αντιπθενται στην παγκοσμιοποίηση.

Στον πόλεμο που διεξάγεται χρησιμοποιείται ευρύτατα, από τις δυνάμεις της παγκοσμιοποίησης, το όπλο της προπαγάνδας, μέσω των ελεγχόμενων από αυτές, όλων σχεδόν των μεγάλων μέσων ενημέρωσης. Έτσι οι πολιτικοί που υπερασπίζονται τα εθνικά συμφέροντα χαρακτηρίζονται συλλήβδην ως λαϊκιστές, εθνικιστές, ακροδεξιοί, πατριδοκάπηλοι, ξενοφοβικοί, ρατσιστές και φασίστες. Για το σύγχρονο ολοκληρωτισμό που εκπροσωπεί η ιστοπεδωτική δράση της παγκοσμιοποίησης δε μιλάνε ούτε η συστημική Δεξιά (λαϊκή ή νεοφιλελεύθερη) ούτε η συστημική Αριστερά (σοσιαλδημοκρατική ή ευρωπαϊζουσα), που έχουν ενταχθεί σ' αυτήν.

Η αποκατάσταση, στο μεγαλύτερο δυνατό βαθμό, της εθνικής κυριαρχίας αποτελεί τον πρώτο στόχο της ΕΛ.ΑΝΤ. γι' αυτό προσβλέπει στη συνεργασία – συμμαχία με τις πολιτικές δυνάμεις, κυρίως στην Ευρώπη, που υπερασπίζονται το έθνος – κράτος ως πολλαπλασιαστή ισχύος στον αγώνα για την επιβίωση του Ελληνισμού.

B) Η εθνική κυριαρχία.

Η εθνική κυριαρχία δεν παραχωρείται, δε δωρίζεται, δε χαρίζεται αλλά κατακτάται με τη θέληση, την αποφασιστικότητα και τις θυσίες ενός λαού που θέλει να ζει ελεύθερος και όχι δούλος ξένων αφενικών. Με βάση τα σημερινά δεδομένα, τους συσχετισμούς και τις υπάρχουσες δυνατότητες η ΕΛ.ΑΝΤ. έχει καθορίσει τις κάτωθι στρατηγικές επιλογές :

1. Νομισματική ανεξαρτησία. Καμιά ανεξάρτητη εθνική πολιτική, ούτε οικονομική, ούτε δημοσιονομική, ούτε αναπτυξιακή, ούτε κοινωνική, αλλά ούτε και αμυντική δεν μπορεί να εφαρμοστεί όσο η Ελλάδα δεν μπορεί να εκδίδει το δικό της νόμισμα. Όλες αυτές οι πολιτικές ελέγχονται, ρυθμίζονται και περιορίζονται από το εξωχώριο κέντρο (ΕΚΤ) που εκδίδει το χρήμα και ελέγχει την ποσότητα και το κόστος απόκτησής του. Το χρήμα, για μια χώρα, είναι σαν το αίμα σ' έναν έμβιο οργανισμό ο οποίος χωρίς αυτό πεθαίνει, ενώ όσες μεταγγίσεις γίνονται, με τη μορφή δανείων, μόνο για λίγο μπορούν να τον κρατήσουν στη ζωή. Η έξοδος από την Ευρωζώνη και η κυκλοφορία της νέας δραχμής, ως εθνικού νομίσματος, είναι απολύτως αναγκαία και εφικτή.

Η ισοτιμία εισαγωγής της νέας δραχμής σε σχέση με το ευρώ θα είναι ένα προς ένα, δηλαδή, μία νέα δραχμή θα αντιστοιχεί σ' ένα ευρώ. Όλα, μισθοί, συντάξεις, εισοδήματα, οι τιμές των προϊόντων και των υπηρεσιών, τα δάνεια, τα κάθε είδους χρέη και όλες οι αξίες θα μετατραπούν, από την πρώτη στιγμή, στο νέο εθνικό νόμισμα μ' αυτή την ισοτιμία. Αμέσως μετά με απόφαση της Τράπεζας της Ελλάδος, που θα έχει αποδεσμευτεί από το Ευρωσύστημα και θα έχει περάσει στον έλεγχο της κυβέρνησης, η ισοτιμία ένα προς ένα θα «κλειδώσει», δηλαδή, θα μείνει σταθερή ώστε η δραχμή να μη δεχτεί υποτιμητικές – κερδοσκοπικές επιθέσεις για οικονομικούς και κυρίως για πολιτικούς λόγους. Το «κλειδωμα» της ισοτιμίας θα διαρκέσει μέχρι να σταθεροποιηθεί το νέο νόμισμα και να αρχίσει η ουσιαστική ανάπτυξη της οικονομίας.

Με τον τρόπο αυτό μετάβασης στο εθνικό νόμισμα, δε θα αυξηθούν οι τιμές των εισαγόμενων αγαθών και υπηρεσιών (δε θα υπάρξει εισαγόμενος πληθωρισμός) και οι μισθοί, οι συντάξεις και τ' άλλα εισοδήματα δε θα χάσουν την αγοραστική αξία τους. Οι εισαγωγές αγαθών και υπηρεσιών θα πληρώνονται με το συνάλλαγμα (όχι με δραχμές) που εισπράττει σήμερα η Ελλάδα από τις εξαγωγές προϊόντων, από τον τουρισμό, τη ναυτιλία και άλλες πηγές. Υποτίμηση της νέας δραχμής δεν απαιτείται γιατί αυτή έχει ήδη γίνει, είναι η

εσωτερική υποτίμηση που πραγματοποιήθηκε με τις μνημονιακές πολιτικές που επέβαλαν οι επικυρίαρχοι δανειστές.

Οι καταθέσεις θα παραμείνουν σε ευρώ ή σε όποιο άλλο νόμισμα είναι τη χρονική στιγμή της αλλαγής του νομίσματος. Επειδή από την πρώτη μέρα όλες οι συναλλαγές στο εσωτερικό της χώρας θα γίνονται στο νέο εθνικό νόμισμα, όταν εκταμιεύονται οι καταθέσεις στην εσωτερική αγορά θα μετατρέπονται σε δραχμές, πάντα με ισοτιμία ένα προς ένα, ενώ όταν εκταμιεύονται για το εξωτερικό (εισαγωγές αγαθών, τουρισμός, σπουδές, υγεία κλπ) σε ευρώ.

Με την έξοδο από την Ευρωζώνη η Ελλάδα θα γίνει η 10^η χώρα της ΕΕ που θα έχει το δικό της εθνικό νόμισμα μαζί με χώρες όπως η Σουηδία, Δανία, Πολωνία, Τσεχία, Ουγγαρία, Βουλγαρία (έχει «κλειδωμένη» την ισοτιμία του λέβα με το ευρώ) κλπ. Αυτό θα είναι το πρώτο καθοριστικό βήμα ανάκτησης της εθνικής κυριαρχίας. Η έξοδος από τη σημερινή ΕΕ θα αντιμετωπιστεί σε μεταγενέστερο στάδιο, αφού πρώτα θα έχει σταθεροποιηθεί το νέο εθνικό νόμισμα, θα έχει αρχίσει η παραγωγική ανασυγκρότηση και θα έχει αντιμετωπιστεί το θέμα του δημόσιου χρέους (βλέπε Κεφάλαιο Β.3), λαμβάνοντας υπ' όψιν τους τότε διεθνείς συσχετισμούς. Δεν είναι καθόλου σοφό μια αδύναμη χώρα να ανοίγει όλα τα μέτωπα ταυτοχρόνως. Μέσα στη ΕΕ η ελληνική κυβέρνηση, απαλλαγμένη από τους σημερινούς καταναγκασμούς – εκβιασμούς που ασκούνται μέσω του ευρώ, θα ασκεί το veto, για όποιες αποφάσεις απαιτούν ομοφωνία, προκειμένου να υπερασπίζεται τα οικονομικά και εθνικά συμφέροντα της. Παράλληλα οι αγροτικές επιδοτήσεις, οι ενισχύσεις του Προγράμματος Δημοσίων Επενδύσεων και οι λοιπές συγχρηματοδοτήσεις θα συνεχίσουν να εισπράττονται, αφού προέρχονται από τα ταμεία της ΕΕ και όχι της Ευρωζώνης.

2. Η παραγωγική ανασυγκρότηση.

Αμέσως μετά την κυκλοφορία του νέου εθνικού νομίσματος θα τεθεί σε εφαρμογή ένα καλά μελετημένο και λεπτομερές σχέδιο οικονομικής ανάπτυξης της χώρας. Το σχέδιο θα προβλέπει

την πραγματοποίηση παραγωγικών επενδύσεων στον αγροτικό τομέα, τη βιοτεχνία και τη βιομηχανία. Στόχος θα είναι η μείωση (υποκατάσταση) των εισαγωγών, η αύξηση των εξαγωγών, η μείωση της ανεργίας και η αύξηση των εισοδημάτων. Η Ελλάδα, για να επιβιώσει, πρέπει να αλλάξει το σημερινό παραγωγικό μοντέλο της που βασίζεται κυρίως στις υπηρεσίες.

Η αρχή θα γίνει από τον αγροτικό τομέα που μπορεί, σε σχετικά σύντομο διάστημα, να αυξήσει τον όγκο των παραγομένων προϊόντων, παρά τους όποιους περιορισμούς επιβάλλει η ΚΑΠ. Ειδικότερα πρέπει να αυξηθεί προοδευτικά η παραγωγή μοσχαρίσιου - χοιρινού κρέατος, γάλακτος, ζωοτροφών, λιπασμάτων και φυτοφαρμάκων. Ιδιαίτερη σημασία θα δοθεί στις ελληνικές ποικιλίες και τους εγχώριους σπόρους ώστε να μειωθεί η εξάρτηση από τις πολυεθνικές.

Στη συνέχεια, θα γίνουν επενδύσεις σε διάφορους κλάδους της βιομηχανίας που διατηρούν σήμερα μια σημαντική παραγωγική βάση και κατά συνέπεια είναι ανταγωνιστικοί ως προς την εισαγωγική διείσδυση ή πραγματοποιούν σημαντικές εξαγωγές. Αμέσως μετά θα ενισχυθούν άλλοι κλάδοι της παραγωγής με βασικό κριτήριο τη χαμηλή εξάρτησή τους από εισαγόμενες εισροές (πρώτες ύλες – ενδιάμεσα αγαθά). Ιδιαίτερη έμφαση θα δοθεί σε επενδύσεις υψηλής τεχνολογίας του πολιτικού και αμυντικού τομέα καθώς και σε τομείς της λεγόμενης 4^{ης} Βιομηχανικής Επανάστασης (τεχνητή νοημοσύνη - ρομποτική, νανοτεχνολογία, γονιδιωματική κλπ). Θα πρόκειται για επενδυτικά προγράμματα εντάσεως κεφαλαίου για παραγωγή διεθνώς ανταγωνιστικών προϊόντων. Οι επενδύσεις θα γίνουν σε συνεργασία με τις παραγωγικές τάξεις, γιατί είναι αυτές που θα τις υλοποιήσουν με τη βοήθεια του κράτους.

Η χρηματοδότηση όλων αυτών των επενδύσεων θα γίνει με αύξηση της νομισματικής κυκλοφορίας – έκδοση νέου χρήματος – γι' αυτό χρειάζεται το εθνικό νόμισμα και είναι απαραίτητη η έξοδος από το ευρώ που στραγγαλίζει την οικονομία. Οι επενδυτικές πιστώσεις θα χορηγούνται με χαμηλά επιτόκια ενώ παράλληλα θα μειωθούν οι φορολογικοί συντελεστές επί των κερδών των ανεξάρτητων παραγωγών και των επιχειρήσεων.

Επίσης θα μειωθεί το κόστος της ενέργειας (ειδικός φόρος καυσίμων), ενώ θα μεταταχθούν σε χαμηλότερο συντελεστή ΦΠΑ προϊόντα που κατά μεγάλο ποσοστό παράγονται εγχώρια σε σχέση με προϊόντα που, κατά κύριο λόγο, εισάγονται.

Η παραγωγική ανασυγκρότηση θα στηριχθεί και στη διαγραφή των χρεών (Σεισάχθεια), εν μέρει ή στο σύνολό τους, που δημιουργήθηκαν κατά τη δεκαετή περίοδο της μνημονιακής κατοχής. Έτσι αγρότες, επαγγελματίες, βιοτεχνίες και βιομηχανίες θα απαλλαγούν από το βάρος των χρεών προς την εφορία, τα ασφαλιστικά Ταμεία και τις τράπεζες και θα μπορούν να κάνουν μια νέα δημιουργική αρχή. Οι απώλειες των ασφαλιστικών Ταμείων θα καλυφθούν με αύξηση της σημερινής επιδότησης από τον προϋπολογισμό. Οι απώλειες των τραπεζών θα καλυφθούν με την ανακεφαλαιοποίηση τους, σε δραχμές και έναντι κοινών μετοχών, από την Τράπεζα της Ελλάδας. Παράλληλα θα ενισχυθεί το εισόδημα των ευάλωτων κοινωνικών ομάδων (άνεργοι, χαμηλοσυνταξιούχοι, πολυμελείς οικογένειες κλπ) ώστε όλοι οι Έλληνες να έχουν ένα, έστω χαμηλό στην αρχή, αλλά αξιοπρεπές επίπεδο διαβίωσης. Η αύξηση του παραγόμενου πλούτου θα επιτρέψει στη συνέχεια αύξηση των μισθών, των συντάξεων και των άλλων εισοδημάτων καθώς και τη χρηματοδότηση των κοινωνικών παροχών (υγεία, παιδεία κλπ). Η κατάσταση από την πρώτη στιγμή θα σταματήσει να χειροτερεύει και προοδευτικά θα βελτιώνεται.

Οι στρατηγικές επιχειρήσεις (ενέργεια, τηλεπικοινωνίες, ύδρευση κλπ) της χώρας καθώς και οι υποδομές (δρόμοι, λιμάνια, αεροδρόμια, σιδηρόδρομος κλπ), που εκποιήθηκαν την περίοδο των Μνημονίων, βάσει ενός σχεδίου, θα επανέλθουν στον έλεγχο του Δημοσίου.

Όλα αυτά αποτελούν μερικούς μόνο από τους άξονες μιας πολιτικής οικονομικού πατριωτισμού. Το παραγωγικό δυναμικό και η τεχνολογία που είναι ενσωματωμένη σ' αυτό είναι ένας από τους πιο σημαντικούς συντελεστές ισχύος για μια χώρα και προϋπόθεση της αμυντικής ικανότητάς της.

3. Το δημόσιο χρέος.

Η Ελλάδα έχει υποδουλωθεί στους δανειστές λόγω του δυσθεώρητου χρέους που δημιουργήθηκε από το ξένο νόμισμα, το ευρώ. Το δημόσιο χρέος - Κεντρική Διοίκηση - ανέρχεται σε 356,5 δις. (Ιούνιος 2019) ή το 191,5% του ετήσιου ΑΕΠ της χώρας. Από το 2002 μέχρι το 2009, στα πρώτα οκτώ χρόνια του ευρώ, το χρέος αυξήθηκε κατά 91,6% (από 155,8 σε 298,5 δις). Ο μέσος ετήσιος ρυθμός αύξησης ήταν πάνω από 11%. Στα χρόνια των Μνημονίων και μέχρι σήμερα το χρέος αυξήθηκε περαιτέρω κατά 19,4% (από 298.5 σε 356,5 δις.) παρά τη σκληρή λιτότητα και το «κούρεμα» (PSI) των ομολόγων το 2012. Στη μνημονιακή περίοδο το χρέος αυξανόταν με μέσο ετήσιο ρυθμό 2%.

Το καίριο ζήτημα όμως δεν είναι το ύψος του χρέους, όπως νομίζουν πολλοί επηρεασμένοι από τη, γκεμπελικού χαρακτήρα, προπαγάνδα των ευρωφετιχιστών, αλλά σε ποιο νόμισμα αυτό πρέπει να εξυπηρετείται. **Από το 2002 το σύνολο σχεδόν του δημόσιου χρέους είναι σε ευρώ, δηλαδή, σ' ένα νόμισμα που δεν μπορεί να εκδώσει η Ελλάδα.** Γι' αυτό είναι υποχρεωμένη να επιτυγχάνει πρωτογενή πλεονάσματα για να πληρώνει τους τόκους και δημοσιονομικά πλεονάσματα (που δε θα διανέμονται σε κάθε είδους παροχές) αν θέλει να μειώνει το συνολικό ύψος του χρέους. Σε διαφορετική περίπτωση το χρέος θα αυξάνεται σε απόλυτο αριθμό.

Το 2001, πριν την είσοδο στη Ευρωζώνη, το 75% του τότε χρέους ήταν σε δραχμές και μόνο το 25% σε συνάλλαγμα. Μέσα σε μια νύχτα το δραχμικό χρέος μετατράπηκε σε ευρώ-χρέος και έτσι το σύνολο του δημόσιου χρέους έγινε συναλλαγματικό. Μια χώρα δε χρεοκοπεί ποτέ όταν χρωστάει, όσα και να χρωστάει, στο εθνικό νόμισμά της. Εκδίδει χρήμα και πληρώνει. Μια χώρα χρεοκοπεί όταν χρωστάει σε ξένο νόμισμα και δεν έχει το συνάλλαγμα να πληρώσει. Αυτή είναι η περίπτωση της χώρας μας. **Το ευρώ μετέτρεψε το χρέος σε συναλλαγματικό και το συναλλαγματικό χρέος υποδούλωσε την Ελλάδα.**

Τα Μνημόνια επιβλήθηκαν από τους δανειστές και οι δωσιλογικές ελληνικές κυβερνήσεις τα προσυπέγραψαν, προκειμένου να συνεχιστεί η εξυπηρέτηση (ανακύκλωση) του ευρώ-χρέους, να διατηρηθεί η αξιοπιστία του Ευρωσυστήματος (να μην κάνει στάση πληρωμών ένα κράτος-μέλος της Ευρωζώνης) και να σωθούν από τη χρεοκοπία οι ευρωπαϊκές τράπεζες που είχαν αγοράσει, την προηγούμενη περίοδο, μεγάλο αριθμό ελληνικών ομολόγων.

Αν το 2002 η χώρα μας δεν είχε μετατρέψει όλο το χρέος της σε ευρώ δε θα ήταν αναγκασμένη να υπογράψει τα Μνημόνια, δε θα υπήρχε Τρόικα – Θεσμοί, δε θα χρειαζόντουσαν μεσοπρόθεσμα προγράμματα, αξιολογήσεις και προαπαιτούμενα, δε θα απαιτείτο να εκποιήσει και να υποθηκεύσει τη δημόσια περιουσία της, η οικονομία δε θα είχε συρρικνωθεί πάνω από 25% και δε θα υπήρχαν οι μαζικοί πλειστηριασμοί κατοικιών και επιχειρήσεων. Τέλος, η Ελλάδα δε θα ήταν υπό αυξημένη εποπτεία μέχρι το 2053 που θα αποπληρώσει το 75% των δανείων που έχει λάβει από τα κράτη και τους μηχανισμούς της Ευρωζώνης (EFSF – ESM).

Το ιστορικό δίλημμα για τον Ελληνισμό είναι: «Ή θα αφανίσει το χρέος ή το χρέος θα αφανίσει την κρατική υπόστασή του». Όλα τα υπόλοιπα περί μελλοντικών συζητήσεων, διαπραγματεύσεων και εποικοδομητικών προτάσεων είναι ψευδαισθήσεις, που δοκιμάστηκαν και απέτυχαν. Ο «Γόρδιος Δεσμός» του χρέους πρέπει να κοπεί αποφασιστικά. Αλλά πριν γίνει αυτό, είναι απαραίτητο η Ελλάδα να έχει θέσει σε κυκλοφορία το νέο εθνικό νόμισμά της ώστε να έχει θωρακιστεί η απρόσκοπτη λειτουργία της οικονομίας της και να μην μπορούν οι δανειστές να την εκβιάζουν, με τη στέρση της ρευστότητας και το κλείσιμο των τραπεζών. Στη συνέχεια πρέπει να γίνουν οι εξής ενέργειες :

α) Μονομερής καταγγελία των τριών Δανειακών Συμβάσεων – Μνημονίων και παύση πληρωμής των τοκοχρεολυσίων. Της πράξης αυτής θα ακολουθήσουν, όπως έχει γίνει σ' όλες τις περιπτώσεις διεθνώς που ένα κράτος έκανε αναστολή πληρωμής του χρέους του, πολυετείς διαπραγματεύσεις με τις διάφορες κατηγορίες πιστωτών. Η χώρα μας θα πρέπει να κερδίσει

όσο περισσότερο χρόνο μπορεί σ' αυτές τις διαπραγματεύσεις προκειμένου στο μεταξύ να ανατάξει την οικονομία της με εργαλείο το εθνικό νόμισμα.

β) Σύσταση μιας κοινοβουλευτικής επιτροπής για το λογιστικό έλεγχο του χρέους. Σκοπός της επιτροπής θα είναι να διαπιστώσει ποιο τμήμα του χρέους είναι παράνομο, αθέμιτο και επονείδιστο και άρα δεν πρέπει να αναγνωρισθεί. Η έγκριση από τη Βουλή ενός νόμου για το παράνομο χρέος θα καταστεί επίσημη θέση του ελληνικού κράτους και άρα ισχυρό διαπραγματευτικό όπλο του.

γ) Ισχυρή και συνεχής διεκδίκηση των γερμανικών οφειλών (κατοχικό δάνειο, πολεμικές επανορθώσεις, αποζημιώσεις θυμάτων κλπ). Μετά την τελευταία ρηματική διακοίνωση που επιδόθηκε στις 4-6-19 από τον έλληνα πρεσβευτή στο Βερολίνο, ο εκπρόσωπος του υπουργείου Εξωτερικών της Γερμανίας δήλωσε ότι: «Το ζήτημα των επανορθώσεων έχει νομικά και πολιτικά ρυθμιστεί». Η ελληνική πλευρά οφείλει να χαρακτηρίσει απαράδεκτη τη γερμανική απάντηση και να διακηρύξει προς όλες τις κατευθύνσεις ότι αδυνατεί να φανεί συνεπής στις όποιες δανειακές υποχρεώσεις της αν προηγουμένως η Γερμανία δεν αποπληρώσει τις οφειλές της. Η σύνδεση (όχι ο συμψηφισμός) του ελληνικού χρέους με τις γερμανικές οφειλές είναι ο μόνος τρόπος για να πιεστεί η Γερμανία και ν' αλλάξει στάση έναντι του ελληνικού αιτήματος. Σύμφωνα με το Πόρισμα – Έκθεση της Διακομματικής Κοινοβουλευτικής Επιτροπής που ψηφίστηκε από τη Βουλή στις 17-4-19 οι ελληνικές απαιτήσεις από τη Γερμανία ανέρχονταν, στο τέλος του 2014, σε 269,5 δις ευρώ ή το 75,6% του τωρινού ελληνικού χρέους. Στο ποσό αυτό πρέπει να προστεθούν και οι μέχρι σήμερα τόκοι. Η Ελλάδα μπορεί να συνεργαστεί στο θέμα αυτό και μ' άλλες χώρες, όπως π.χ. η Πολωνία, που έχουν απαιτήσεις για αποζημιώσεις από τη Γερμανία.

δ) Μετά απ' όλες τις παραπάνω ενέργειες, όποιο μέρος του χρέους αναγνωρισθεί από την Ελλάδα, θα αποπληρωθεί σε δραχμές και όχι σε ευρώ. Θα γίνει, δηλαδή, όπi έγινε το 2002 αλλά προς την αντίθετη κατεύθυνση. Η αλλαγή του νομίσματος, τότε, άλλαξε και το νόμισμα

αναφοράς του χρέους. Το σημερινό χρέος δεν είναι τυπικά σε συνάλλαγμα αλλά στο *sui-generis* «εθνικό» νόμισμα που χρησιμοποιεί η χώρα μας, το ευρώ. Τη νέα αλλαγή νομίσματος θα ακολουθήσει η αλλαγή στο νόμισμα αναφοράς του χρέους. Αυτό είναι το ισχυρότερο όπλο για να σπάσουμε τα δεσμά της εξάρτησης και της δουλείας και να αποκαταστήσουμε την εθνική κυριαρχία της Ελλάδας.

Γ) Οι εθνικές απειλές.

Ο Ελληνισμός από τη δεκαετία του '70, μετά την εισβολή στην Κύπρο, βρίσκεται σ' ένα διαρκή ψυχρό πόλεμο με τη νέο-οθωμανική, αναθεωρητική Τουρκία η οποία ήδη διεξάγει εναντίον του υβριδικές επιχειρήσεις. **Το θέμα δεν είναι αν θα υπάρξει πολεμική σύγκρουση – περιορισμένη ή γενικευμένη – αλλά πότε αυτή θα γίνει.** Το αναπόφευκτο αυτής της εξέλιξης προκύπτει από τη φιλοδοξία της Τουρκίας να καταστεί ηγεμονική περιφερειακή δύναμη στην ευρύτερη περιοχή του Αιγαίου, της Ανατολικής Μεσογείου και της Μέσης Ανατολής. Γι' αυτό η ηγεσία της Τουρκίας ζητάει κατά περιόδους «την επικαιροποίηση της Συνθήκης της Λωζάνης», μιλάει «για τα σύνορα της καρδιάς της» και για «τη γαλάζια πατρίδα», ενώ πραγματοποιεί ένα μεγάλο εξοπλιστικό πρόγραμμα. Η Ελλάδα είναι το ισχυρότερο κράτος στα σύνορα της και άρα το σημαντικότερο εμπόδιο στα επεκτατικά σχέδιά της.

Οι απειλητικές διαθέσεις της Τουρκίας για το γεωπολιτικό ακρωτηριασμό της Ελλάδας και την εξάλειψη της Κυπριακής Δημοκρατίας ως ανεξάρτητης κρατικής οντότητας υλοποιούνται βάσει ενός μακροχρόνιου σχεδιασμού.

Συγκεκριμένα η Τουρκία:

α). Απειλεί την Ελλάδα με πόλεμο (*casus belli*) αν επεκτείνει τα χωρικά ύδατά της από τα 6 στα 12 ναυτικά μίλια, όπως έχει δικαίωμα από τη διεθνή Σύμβαση για το Δίκαιο της Θάλασσας (UNCLOS).

β). Παραβιάζει καθημερινά τα ελληνικά θαλάσσια και εναέρια σύνορα και δεν αναγνωρίζει τον ελληνικό εναέριο χώρο των 10 ναυτικών μιλίων.

γ). Αμφισβητεί την κυριαρχία κατοικημένων ελληνικών νησιών και βραχονησίδων στο Αιγαίο και θεωρεί ότι κατέχονται παράνομα από την Ελλάδα ή αποτελούν «γκρίζες ζώνες», το καθεστώς των οποίων πρέπει να διευθετηθεί με διαπραγματεύσεις.

δ). Δεν αποδέχεται ότι τα νησιά του Αιγαίου συμπεριλαμβανομένων του Καστελόριζου και της Κρήτης καθώς και η Κύπρος δικαιούνται Αποκλειστικής Οικονομικής Ζώνης (ΑΟΖ) 200 ναυτικών μιλίων, όπως προβλέπεται από το διεθνές Δίκαιο της Θάλασσας. Αντίθετα υποστηρίζει ότι όλα τα νησιά «κάθονται» πάνω στην υφαλοκρηπίδα της Ανατολίας και το μόνο που δικαιούνται είναι χωρικά ύδατα 6 ναυτικών μιλίων. Ουσιαστικά επιδιώκει το διαχωρισμό του Αιγαίου στη μέση, στον 25^ο Μεσημβρινό, ενώ θεωρεί ότι η υφαλοκρηπίδα της συνορεύει με αυτή της Λιβύης και της Αιγύπτου.

ε). Επιδιώκει, σε πρώτη φάση, συγκυριαρχία στη Θράκη χρησιμοποιώντας το μουσουλμανικό πληθυσμό ως «στρατηγική μειονότητα».

στ). Κατέχει παράνομα, από το 1974, το 37,5% του εδάφους της Κύπρου επί του οποίου έχει ανακηρυχθεί η δήθεν ανεξάρτητη «ΤΔΒΚ», την οποία μόνο η ίδια έχει αναγνωρίσει. Μεταφέρει εποίκους στην κατεχόμενη ζώνη για να αλλοιώσει τη δημογραφική σύνθεση του πληθυσμού. Ο εποικισμός αποτελεί έγκλημα πολέμου, διότι συνιστά μέθοδο εθνοκάθαρσης (Συνθήκη της Γενεύης του 1949). Στην κατεχόμενη Βόρεια Κύπρο οι έποικοι από την Ανατολία είναι περισσότεροι από τους Τουρκοκυπρίους. Παράλληλα δεν αναγνωρίζει την Κυπριακή Δημοκρατία, τη θεωρεί «εκλιπούσα» και την αποκαλεί «Ελληνοκυπριακή Διοίκηση Νοτίου Κύπρου». Τέλος έχει εισβάλει παράνομα στα χωρικά ύδατα και την ΑΟΖ της Κύπρου και πραγματοποιεί έρευνες και υποθαλάσσιες γεωτρήσεις.

ζ). Διεξάγει κατά της Ελλάδας και της Κύπρου επιχειρήσεις υβριδικού πολέμου έχοντας εργαλειοποιήσει τις μεταναστευτικές ροές. Αποσκοπεί στη δημιουργία και στις δύο χώρες σημαντικών μουσουλμανικών μειονοτήτων που, εκτός από το οικονομικό και κοινωνικό κόστος που προκαλούν, θα είναι, τη δεδομένη στιγμή, εύκολα χειραγωγήσιμες από αυτήν.

Απέναντι σ' αυτήν την «**απέραντη απειλή**» που αντιπροσωπεύει για τον Ελληνισμό η νέο-οθωμανική Τουρκία, οι κυβερνήσεις και τα μεγαλύτερα κόμματα σε Αθήνα και Λευκωσία έχουν υψώσει τη σημαία του, πάση θυσία, συμβιβασμού. Ετεροπροσδιορισμένες, φοβικές ανίκανες και αφελείς προσπαθούν διαχρονικά να «εξημερώσουν το θηρίο» αλλά το μόνο που καταφέρνουν είναι να του ανοίγουν, ακόμη περισσότερο, την όρεξη. Η Ελλάδα και η Κύπρος είναι πρόθυμες για κάθε είδους συζητήσεις και διαπραγματεύσεις, για το Αιγαίο, τις παραβιάσεις, την υφαλοκρηπίδα, την ΑΟΖ, τη «λύση» του Κυπριακού, τους υδρογονάνθρακες κλπ. Σε όλα αυτά τα θέματα η Τουρκία διεκδικεί και ο Ελληνισμός καλείται σε παραχωρήσεις και συμβιβασμούς. Οι εκκλήσεις προς την Άγκυρα να δείξει «καλή θέληση» και να σεβαστεί το Διεθνές Δίκαιο αποτελούν γεωστρατηγικές αφέλειες που κάποια στιγμή θα πληρωθούν πολύ ακριβά. Τα σοβαρά κράτη δεν έχουν καλή ή κακή θέληση αλλά μόνο στρατηγικά συμφέροντα.

Οι ενδοτικοί από τη Δεξιά και την Αριστερά επιχειρούν να τρομοκρατήσουν τους Έλληνες θέτοντας το ερώτημα: Τι θέλετε, να κάνουμε πόλεμο; Μόνο που αυτή η **κατευναστική στρατηγική** είναι ο ασφαλέστερος δρόμος για να οδηγηθεί ο Ελληνισμός σε πόλεμο υπό τις δυσμενέστερες συνθήκες. Η κατευναστική στρατηγική δίνει στην απέναντι πλευρά το μήνυμα ότι ο φόβος και η ανασφάλεια κατέχουν τις ελληνικές πολιτικές ηγεσίες. Αντίθετα, **μια αποτρεπτική στρατηγική** θα σήμαινε υπεράσπιση των ζωικών εθνικών συμφερόντων χωρίς την αναγκαιότητα προσφυγής σε πόλεμο. **Η αποτρεπτική στρατηγική όμως πρέπει να είναι αξιόπιστη και επαρκής.** Ο αντίπαλος, δηλαδή, να γνωρίζει ότι υπάρχει η αποφασιστικότητα να χρησιμοποιηθεί, χωρίς δισταγμό, η στρατιωτική ισχύς και ότι αυτή είναι επαρκής για να του επιφέρει στρατηγικά πλήγματα που θα παραλύσουν τη μαχητική ικανότητά του. Μόνον αν η

Τουρκία διαπιστώσει ότι οποιαδήποτε επιβουλή κατά του Ελληνισμού θα έχει γι' αυτήν μεγαλύτερο κόστος παρά όφελος θα αποφευχθεί ο πόλεμος. Για να συμβεί όμως αυτό απαιτούνται:

1. Καθορισμός μιας υψηλής εθνικής στρατηγικής με μοναδικό στόχο την υπεράσπιση των συμφερόντων του Ελληνισμού στο Αιγαίο, την Κύπρο, τη Θράκη, τη Μακεδονία και τη Βόρειο Ήπειρο.

2. Εσωτερική νομιμοποίηση αυτής της υψηλής στρατηγικής, δηλαδή, η υιοθέτησή της από την πλειοψηφία των πολιτών, οι οποίοι πρέπει να διακατέχονται και να επιδεικνύουν φιλοπατρία, πίστη και αυτοθυσία για την υπεράσπιση των έσχατων συμφερόντων του έθνους και του κράτους τους.

3. Οι ένοπλες δυνάμεις. Αναβάθμιση της αποτρεπτικής δυνατότητας των ενόπλων δυνάμεων με αγορά ορισμένων απαραίτητων οπλικών συστημάτων και κυρίως την ανάπτυξη της εγχώριας αμυνικής βιομηχανίας. Χαρακτηριστικό είναι ότι το 2019 η Ελλάδα πλήρωσε για τα τοκοχρεολύσια του δημόσιου χρέους 17,8 δις ευρώ (11,742 για χρεολύσια και 6,060 για τόκους). Με το ποσό αυτό θα μπορούσαν να αγοραστούν, αν κρινόταν σκόπιμο – αναφέρονται μόνο ενδεικτικά, 60 αμερικανικά αεροσκάφη F-35 (11 δις.), 6 γαλλικές φρεγάτες Fremm, με αντιαεροπορική άμυνα περιοχής (3,9 δις), 4 συστοιχίες των ρωσικών αντιαεροπορικών - ανβαλλιστικών πυραύλων S-400 (2,5 δις). Με τα τοκοχρεολύσια ενός μόνο έτους η Ελλάδα θα γινόταν «αστακός» αναγκάζοντας την Τουρκία να σταματήσει τις καθημερινές προκλήσεις της. Αυτά για τους πατριώτες που δεν ανπλαμβάνονται ότι το συναλλαγματικό χρέος, που δημιουργήθηκε από το ευρώ, δεν επιτρέπει τη δημιουργία ισχυρής αποτρεπτικής δύναμης. **«Δει δε χρημάτων και άνευ τούτων ουδέν έστι γενέσθαι των δεόντων» Δημοσθένης.** Η Ελλάδα δε χρειάζεται να μπει σ' έναν ανταγωνισμό για πολεμικές πλατφόρμες σε σχέση με την Τουρκία. Υπάρχουν έξυπνες και σχετικά φτηνές λύσεις που μπορούν να ανισταθμίσουν, σε πολλές περιπτώσεις, τους μεγαλεπήβολους εξοπλισμούς του ανπάλου. Καμιά όμως αμυνική πολιτική

δεν μπορεί να σχεδιαστεί και κυρίως να υλοποιηθεί όσο η Ελλάδα βρίσκεται υπό τον πλήρη έλεγχο των δανειστών. Μια ματιά στο χάρτη αρκεί για να δείξει ότι η υπεράσπιση του Αιγαίου και της Κύπρου απαιτεί ίση τουλάχιστον αεροναυτική ισχύ με αυτή της αναθεωρητικής Τουρκίας. Γιατί δικό μας, σε τελική ανάλυση, είναι μόνο αυτό που μπορούμε να υπερασπίσουμε.

4. Η Κύπρος. Υπεράσπιση της ανεξαρτησίας και κυριαρχίας της Κυπριακής Δημοκρατίας από το εθνικό κέντρο, την Ελλάδα, ως κοινό έδαφος του Ελληνισμού. Επαναφορά του δόγματος του «Ενιαίου Αμυντικού Χώρου». Η αντίληψη ότι «η Κύπρος κείται μακράν» χαρακτηρίζει μόνο τις μωπικές πολιτικές ηγεσίες της Αθήνας. Η Ελλάδα, βάσει των Συμφωνιών Ζυρίχης - Λονδίνου, είναι εγγυήτρια δύναμη της Κυπριακής Δημοκρατίας. Η Τουρκία επικαλείται αυτές τις Συμφωνίες και κατέχει με τα στρατεύματά της τη Βόρεια Κύπρο. Η Ελλάδα οφείλει να υπερασπιστεί την, αδύναμη στρατιωτικά, Κυπριακή Δημοκρατία από τις πειρατικές ενέργειες της Τουρκίας στα χωρικά ύδατα και την ΑΟΖ της. Το εθνικό κέντρο δεν επιτρέπεται να εγκαταλείπει 800.000 Ελληνοκύπριους στους εκβιασμούς και το γεωπολιτικό έλεγχο της Άγκυρας. Οι συζητήσεις, μεταξύ των δύο κοινοτήτων, για δημιουργία μιας «Διζωνικής Δικοινοτικής Ομοσπονδίας» πρέπει άμεσα να σταματήσουν γιατί επί 45 χρόνια εξυπηρετούν τους σχεδιασμούς της Τουρκίας, αναβαθμίζοντας την κατεχόμενη ζώνη σε ισότιμο συνομιλητή ενός κυρίαρχου κράτους. Η απόσυρση των τουρκικών στρατευμάτων και η λήξη των επεμβατικών δικαιωμάτων δε θα αποφασιστούν από τον ηγέτη των Τουρκοκυπρίων αλλά από την Άγκυρα. **Το Κυπριακό δεν είναι διακοινοτική διαφορά αλλά πρόβλημα παράνομης εισβολής και κατοχής κυπριακού εδάφους, εθνοκάθαρσης και εποικισμού από την πλευρά της Τουρκίας.** Οποιοσδήποτε συνομιλίες πρέπει να γίνονται μόνο μεταξύ Αθηνών, Λευκωσίας και Άγκυρας. Η ομοσπονδία που σχεδιάζεται, στο όνομα της επανένωσης, θα διαλύσει την Κυπριακή Δημοκρατία και θα καταστήσει την Τουρκία επικυρίαρχη σ' ολόκληρο το νησί. Η Άγκυρα απαιτεί εκ περιτροπής προεδρία, πολιτική ισότητα, δηλαδή, μια τουλάχιστον θετική ψήφο (veto) των Τουρκοκυπρίων στις αποφάσεις, ενώ θεωρεί «κόκκινη γραμμή» τη διατήρηση

των Συμφωνιών Εγγυήσεων και Συμμαχίας που θα της εξασφαλίζουν το δικαίωμα της μονομερούς επέμβασης. **Η Κυπριακή Δημοκρατία είναι το προκεχωρημένο οχυρό του Ελληνισμού.** Αν πέσει ο εχθρός θα είναι εντός των τειχών και η Ανατολική Μεσόγειος και το Αιγαίο θα γίνουν τουρκική λίμνη.

5. Χωρικά ύδατα και ΑΟΖ. Πολιτική - διπλωματική προεργασία για την επέκταση των χωρικών υδάτων στα 12 ναυτικά μίλια (θα προκαλέσει αντίστοιχη επέκταση του εναέριου χώρου) και παράλληλη ανακήρυξη ΑΟΖ με αποστολή σχετικού εγγράφου στον ΟΗΕ σύμφωνα με τη διεθνή Σύμβαση για το Δίκαιο της Θάλασσας (UNCLOS). Στα χωρικά ύδατα ασκείται πλήρης κυριαρχία, όπως στο έδαφος, ενώ στην ΑΟΖ ισχύουν κυριαρχικά δικαιώματα που έχουν σχέση με την εκμετάλλευση των υδάτων (αλιεία, θαλάσσια ρεύματα), του βυθού (πολυμεταλλικοί κόνδυλοι) και του υπεδάφους της θάλασσας (υδρογονάνθρακες) κ.α. Μετά την ανακήρυξη της ΑΟΖ αυτή θα οριοθετηθεί με τις ενδιαφερόμενες χώρες (Κύπρος, Αίγυπτος, Ιταλία κλπ). Η Τουρκία ασφαλώς θα αμφισβητήσει την ελληνική ΑΟΖ όπως κάνει με την κυπριακή. Η ημικατεχόμενη όμως και αδύναμη στρατιωτικά Κύπρος, χωρίς πολεμικό ναυτικό και αεροπορία, έχει χωρικά ύδατα 12 ναυτικών μιλίων και έχει ανακηρύξει ΑΟΖ την οποία μάλιστα έχει οριοθετήσει με την Αίγυπτο και το Ισραήλ. Οι φοβικές ελληνικές κυβερνήσεις δεν έχουν τολμήσει μέχρι σήμερα να κάνουν κάτι ανάλογο.

6. Οι Συμμαχίες. Ο Ελληνισμός, για την αντιμετώπιση της τουρκικής επιβουλής, πρέπει να επιδιώξει κάθε δυνατή αμυντική συμμαχία (εξωτερική εξισορρόπηση). Το αφήγημα ότι η εθνική κυριαρχία της χώρας μας, τα σύνορα, το έδαφος και η θάλασσα είναι και κυριαρχία, σύνορα, έδαφος και θάλασσα της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι αφελές αλλά και πολύ επικίνδυνο. Η ΕΕ ούτε θέλει ούτε μπορεί να υπερασπιστεί την κυριαρχία όχι μόνο της Ελλάδας και της Κύπρου αλλά και οποιασδήποτε άλλης χώρας - μέλους της. Οι λόγοι είναι δύο: Πρώτον η ΕΕ δε διαθέτει αμυντικό βραχίονα. Δεύτερον σύμφωνα με τις Συνθήκες, η εθνική ασφάλεια παραμένει στην ευθύνη κάθε κράτους – μέλους. Η ΕΕ αδιαφορεί ή περιορίζεται σε ανούσιες δηλώσεις για την

κατοχή της Βόρειας Κύπρου, για την πειρατική εισβολή στα χωρικά ύδατα και την ΑΟΖ της Κυπριακής Δημοκρατίας, για την παραβίαση του ελληνικού εναέριου χώρου και για τις απειλές χρήσης βίας που εκτοξεύονται καθημερινά από την πλευρά της Άγκυρας. Όλα αυτά για την ΕΕ είναι διμερές διαφορές και δεν πρέπει να διαταράσσουν τις οικονομικές σχέσεις της με τη μεγάλη τουρκική αγορά. Μόνο διακρατικές συμμαχίες με κάποιο ή κάποια κράτη της ΕΕ μπορεί να υπάρξουν. Από την άλλη πλευρά η στρατιωτική συμμαχία του ΝΑΤΟ υπερασπίζεται τα σύνορα των μελών του αλλά μόνο έναντι τρίτων χωρών. Το ΝΑΤΟ, δηλαδή, δεν μπορεί να υπερασπιστεί τα σύνορα του Ελληνισμού έναντι της κύριας απειλής που αντιπροσωπεύει η Τουρκία γιατί είναι και αυτή μέλος της ίδιας συμμαχίας. Η αποχώρηση από το ΝΑΤΟ δε θα ενισχύσει τις αμυντικές δυνατότητες της Ελλάδας που είναι το ζητούμενο, αλλά αντίθετα θα αναβαθμίσει τον τουρκικό παράγοντα για τις άλλες χώρες της Βορειο-Ατλαντικής Συμμαχίας. Ο Ελληνισμός πρέπει να επιδιώξει συμμαχίες, στη βάση κοινών συμφερόντων, με όσα κράτη της ευρύτερης περιοχής ή Μεγάλες Δυνάμεις δε θέλουν να καταστεί η νεο-οθωμανική Τουρκία ηγεμονική περιφερειακή δύναμη (αντι-ηγεμονική συσπείρωση). Στην οποιαδήποτε συμμαχία δεν πρέπει να ανήκουμε αλλά να συμμετέχουμε. Τα κράτη δεν έχουν ούτε μόνιμους φίλους ούτε μόνιμους εχθρούς αλλά μόνο μόνιμα συμφέροντα. Οι αμυντικές συμμαχίες όμως θα λειτουργήσουν ως πολλαπλασιαστές ισχύος μόνο στην περίπτωση που εμείς δείξουμε αποφασισμένοι να υπερασπιστούμε τα ύψιστα εθνικά συμφέροντά μας. Κανένας σύμμαχος δε θα πολεμήσει για μας, αντί για μας.

7. Η Μακεδονία. Καταγγελία και ακύρωση στην πράξη της καταστροφικής Συμφωνίας των Πρεσπών που εκχώρησε το όνομα της Μακεδονίας, τη μακεδονική (ελληνική) γλώσσα και τη μακεδονική (ελληνική) ιθαγένεια στους Σλαβο-Αλβανούς των Σκοπίων. Η Συμφωνία των Πρεσπών δεν προέκυψε μόνο ως αποτέλεσμα της εθνομηδενιστικής ιδεολογίας του ΣΥΡΙΖΑ αλλά κυρίως λόγω της ολοκληρωτικής εξάρτησης της Ελλάδας από ξένα κέντρα. Η Γερμανία πρώτη ήθελε μια συμφωνία που θα άνοιγε το δρόμο για να ενταχθούν όλα τα Δυτικά Βαλκάνια

στην ΕΕ και έτσι να επεκταθεί ο οικονομικός χώρος της (γερμανικό imperium). Για το σκοπό αυτό είχε τη δυνατότητα να εκβιάσει την ελληνική πλευρά, που έλαβε ως αντάλλαγμα τις ρυθμίσεις για την επιμήκυνση του χρέους (Ιούνιος 2018). Οι ΗΠΑ παράλληλα ήθελαν την ένταξη των Σκοπίων στο ΝΑΤΟ για να ακυρώσουν την όποια ρωσική επιρροή στην περιοχή. Η ανίσχυρη Ελλάδα υποχρεώθηκε να συμμορφωθεί. Ο σημερινός πρωθυπουργός Κ.

Μητσοτάκης, παρότι το κόμμα του καταψήφισε στη Βουλή τη Συμφωνία των Πρεσπών, μετά τη συνάντησή του με την Άνγκελα Μέρκελ στο Βερολίνο (29-8-19), δήλωσε: «Η Συμφωνία των Πρεσπών έχει σοβαρά ελαττώματα τα οποία μπορούν να αμβλυνθούν μέσω της ευρωπαϊκής προοπτικής των Δυτικών Βαλκανίων». Ο Ελληνισμός δεν έχει κανένα συμφέρον από την ένταξη των Σκοπίων στην ΕΕ που όταν συμβεί, θα επιτρέπει στους Σλαβο-Αλβανούς να εγκαθίστανται ελεύθερα στην ελληνική επικράτεια, να εργάζονται και να δημιουργούν επιχειρήσεις. Η Ελλάδα πρέπει να καταγγείλει τη Συμφωνία των Πρεσπών και μέσω του veto να αποκλείσει την ένταξη των Σκοπίων στην ΕΕ. Αυτό θα προκαλέσει την κατάρρευση της επαισχυνης Συμφωνίας.

8. Οι Βορειοηπειρώτες. Αποτελεσματική προστασία και ενίσχυση της ελληνικής εθνικής μειονότητας στη Βόρειο Ήπειρο. Οι αλβανικές κυβερνήσεις επιδιώκουν διαχρονικά τη συρρίκνωση της με πολιτική – αστυνομική καταπίεση, οικονομική εξουθένωση – αρπαγή περιουσιών και πολιτιστική διάβρωση. Στόχος είναι να εξαναγκαστούν οι Βορειοηπειρώτες να εγκαταλείψουν τις εστίες τους και να μεταναστεύσουν, ιδιαίτερα οι νέοι, στην Ελλάδα. Αυτό έχει γίνει ήδη σε σημαντικό βαθμό. Οι ελληνικές κυβερνήσεις από τις αρχές της δεκαετίας του '90 δεν έδειξαν καμιά αποφασιστικότητα για την υπεράσπιση της εθνικής μειονότητας. Αντίθετα εφαρμόζουν την ίδια κατευναστική πολιτική που εφαρμόζουν έναντι της Τουρκίας και απέναντι σε μια πολύ πιο αδύναμη χώρα. Η Ελλάδα συναίνεσε στην είσοδο της Αλβανίας στο ΝΑΤΟ χωρίς ανταλλάγματα. Από την πλευρά τους τα Τίρανα απέρριψαν την οριοθέτηση των θαλασσίων ζωνών μεταξύ των δύο χωρών. Η Αθήνα αντί να προστατεύσει την ελληνική εθνική μειονότητα δημιούργησε αλβανική μειονότητα στην Ελλάδα με τη χορήγηση της ελληνικής

ιθαγένειας σε δεκάδες χιλιάδες αλβανούς οικονομικούς μετανάστες. Η Ελλάδα οφείλει να χρησιμοποιήσει όλα τα διαθέσιμα όπλα, όπως την οικονομική ισχύς της, τα μεταναστευτικά εμβάσματα που ενισχύουν την γειτονική οικονομία και το veto στη προσπάθεια ένταξης της Αλβανίας στην ΕΕ, προκειμένου να αναγκάσει τα Τίρανα να σεβαστούν όλα τα δικαιώματα των Ελλήνων της Βορείου Ηπείρου.

Δ) Η δημογραφική συρρίκνωση.

Εκτός από τις εξωτερικές απειλές, ο Ελληνισμός βρίσκεται ανημέτωπος και με τη δημογραφική συρρίκνωσή του. Ο πληθυσμός της Ελλάδας από το 2011, δεύτερο έτος της εποχής των Μνημονίων, μειώνεται. Το 2017 καταγράφηκαν 124.501 θάνατοι και μόνο 88.553 γεννήσεις. Τη χρονιά αυτή ο πληθυσμός μειώθηκε κατά 35.948 άτομα όσο, δηλαδή, μια επαρχιακή πόλη σαν την Καρδίτσα. Υπάρχει όμως κάτι ακόμη πιο σημαντικό. Από το σύνολο των γεννήσεων το 13,9% (12.371) προέρχεται από αλλοδαπές μητέρες. Στον αριθμό αυτό δεν περιλαμβάνονται οι γεννήσεις αλλογενών που έχουν πάρει την ελληνική ιθαγένεια. Οι θάνατοι αλλοδαπών είναι μόνο το 2,3% (2.910) του συνόλου.

Η Ελλάδα βρίσκεται σε σταθερή πορεία απο-ελληνοποίησης με ό,τι σημαίνει αυτό για τη μελλοντική επιβίωσή της. Κάθε Ελληνίδα γεννάει κατά μέσον όρο 1,3 παιδιά (2017), στη διάρκεια της ζωής της, ενώ θα έπρεπε να γεννάει 2,1 παιδιά για να μην υπάρχει μείωση του πληθυσμού. Στόχος μεσοπρόθεσμος πρέπει να είναι να φτάσουμε τις 2,5 γεννήσεις κατά μέσον όρο ανά Ελληνίδα, για να έχουμε μια μικρή αύξηση του ελληνογενούς πληθυσμού. Παράλληλα από το 2010 περίπου 500.000 Έλληνες, κυρίως νέοι και μορφωμένοι μετανάστευσαν (brain-drain) στο εξωτερικό σε αναζήτηση εργασίας. Η Ελλάδα δε χάνει μόνο τους ίδιους αλλά και τα παιδιά τους. Συνέπεια όλων αυτών είναι η γήρανση του πληθυσμού. Το 2017 τα άτομα ηλικίας 0-14 ετών αποτελούσαν μόνο το 14,4% του συνόλου ενώ τα άτομα άνω των 65 ετών το 21,8%. Καμιά οικονομική ανάπτυξη δεν μπορεί να υπάρξει, κανένα φορολογικό σύστημα δεν μπορεί να

είναι αποτελεσματικό, κανένα ασφαλιστικό σύστημα δεν μπορεί να είναι βιώσιμο όσο ο πληθυσμός μειώνεται και ταυτόχρονα γερνάει.

Αυτή η πορεία παρακμής επιβάλλεται να σταματήσει άμεσα και γι' αυτό απαιτούνται συγκεκριμένα μέτρα.

α) Ενίσχυση κάθε οικογένειας που αποκτάει ένα νέο παιδί μ' ένα αξιόλογο ποσό.

β) Καθιέρωση στο οικογενειακό εισόδημα ενός αφορολογήτου ποσού για κάθε παιδί που θα καλύπτει τις πραγματικές ανάγκες ανατροφής του και δε θα είναι συμβολικό, όπως σήμερα. Για τις οικογένειες με χαμηλό εισόδημα (π.χ. άνεργοι) που δεν μπορούν να επωφεληθούν από το αφορολόγητο, το αντίστοιχο ποσό θα δίνεται ως κοινωνικό επίδομα τέκνων, μέχρι την ενηλικίωση των παιδιών.

γ) Ανάπτυξη των βρεφονηπιακών σταθμών και των ολοήμερων σχολείων ώστε οι γονείς να μπορούν να είναι απερίσπαστοι όλες τις ώρες της εργασίας τους.

δ) Ειδικό στεγαστικό πρόγραμμα για ανέγερση, αγορά ή ενοικίαση οικογενειακής στέγης ανάλογα με τον αριθμό των παιδιών.

Τα μέτρα αυτά θα ισχύουν μόνο για τους Έλληνες πολίτες γιατί διαφορετικά θα αποτελούν κίνητρο για την προσέλκυση περισσότερων μεταναστών στη χώρα μας, προκειμένου να επωφεληθούν από αυτά οι, πολυπληθείς κατά κανόνα, οικογένειές τους. Το κράτος οφείλει με δικά του έξοδα να μεγαλώνει όλα τα Ελληνόπουλα, αν θέλουμε να επιβιώσουμε ως έθνος. Τα απαραίτητα χρήματα για ένα τέτοιο πρόγραμμα θα προέρχονται από την έκδοση νέου χρήματος, όπως θα γίνεται και με τις παραγωγικές επενδύσεις. **Τα Ελληνόπουλα είναι η επένδυση του μέλλοντος.**

Η αναθεωρητική Τουρκία έχει πληθυσμό πάνω από 82 εκατομμύρια, ο οποίος αυξάνεται με ρυθμό 1,5% (1,2 εκατομμύρια) το χρόνο. Αντίθετα η Ελλάδα έχει πληθυσμό 10,7

εκατομμύρια ο οποίος μειώνεται από το 2011. Η δημογραφική ευρωστία είναι ένας από τους σημαντικότερους συντελεστές ισχύος μιας χώρας.

Ε) Οι μεταναστευτικές ροές.

Η Ελλάδα μια ομοιογενής εθνικά χώρα, με την εξαίρεση της θρησκευτικής μουσουλμανικής μειονότητας της Θράκης, τα τελευταία τριάντα χρόνια υφίσταται μια άοπλη εισβολή εποίκων. Τη δεκαετία του '90, μετά την κατάρρευση των κομμουνιστικών καθεστώτων της Ανατολικής Ευρώπης και της ΕΣΣΔ χιλιάδες οικονομικοί μετανάστες εισήλθαν λαθραία στη χώρα. Οι περισσότεροι προερχόντουσαν από την Αλβανία λόγω εγγύτητας (ερχόντουσαν σχεδόν με τα πόδια). Με διάφορους νόμους, στην πορεία, νομιμοποιήθηκε η εγκατάστασή τους, ενώ στη συνέχεια σ' ένα σημαντικό αριθμό απ' αυτούς καθώς και στα παιδιά τους, που γεννήθηκαν στη χώρα μας, χορηγήθηκε η ελληνική ιθαγένεια. Ήταν η εποχή της ευμάρειας με τα ευρώ-δάνεια και οι τότε ελληνικές κυβερνήσεις, στα πλαίσια της παγκοσμιοποίησης, τους έβλεπαν ως φτηνό εργατικό και υπηρετικό προσωπικό. Παράλληλα καλλιεργούσαν το ιδεολόγημα ότι η ελληνική κοινωνία οφείλει να μετατραπεί σε πολυπολιτισμική, ενσωματώνοντας τους εποίκους.

Την τελευταία δεκαετία, ένα νέο κύμα μεταναστών άρχισε να εισρέει παράνομα στην Ελλάδα. Οι νέοι έποικοι, αυτή τη φορά, δεν προέρχονται από την Ευρώπη αλλά από την Ασία και την Αφρική και σχεδόν στο σύνολό τους είναι μουσουλμάνοι. Η προπαγάνδα των γκλομπαλιστών, εκμεταλλευόμενη τους πολέμους στο Ιράκ, στη Συρία, και στο Αφγανιστάν, τους ονόμασε όλους πρόσφυγες και κατά συνέπεια η Ελλάδα όφειλε να τους υποδεχτεί, να τους περιθάλψει και να τους εγκαταστήσει στο έδαφός της, χορηγώντας τους άσυλο. Οι περισσότεροι από αυτούς δε θέλουν να μείνουν στη χώρα μας, αλλά τη χρησιμοποιούν ως διάδρομο για να μεταβούν στη Βόρεια Ευρώπη. Από το 2016 όμως τα ευρωπαϊκά σύνορα έκλεισαν, λόγω των μεγάλων ανηδράσεων στις διάφορες χώρες και έτσι όσοι έρχονται στην Ελλάδα εγκλωβίζονται εδώ. Οι άνθρωποι αυτοί στη συντριπτική πλειοψηφία τους δεν είναι πρόσφυγες αλλά

οικονομικοί μετανάστες που θέλουν να εγκατασταθούν σε μια ανεπτυγμένη χώρα για να καλυτερεύσουν τη ζωή τους.

Οι μεταναστευτικές ροές, από την αρχή, εργαλειοποιήθηκαν από το τουρκικό κράτος και έλαβαν τη μορφή υβριδικών επιχειρήσεων πρωτίστως κατά της Ελλάδας και δευτερευόντως κατά της ΕΕ. Το επιτελικό σχέδιο των Τούρκων είναι να «πνίξουν» τη χώρα μας με λαθρομετανάστες και να διατηρούν σε ομηρία την εκάστοτε ελληνική κυβέρνηση η οποία αδυνατεί να αντιμετωπίσει πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά το πρόβλημα. Οι μεταναστευτικές ροές ελέγχονται και ρυθμίζονται από τις τουρκικές μυστικές υπηρεσίες (ΜΙΤ). Απώτερος στόχος είναι η δημιουργία στην Ελλάδα μιας μεγάλης μουσουλμανικής στρατηγικής μειονότητας η οποία την κατάλληλη στιγμή θα χρησιμοποιηθεί για να την αποσταθεροποιήσει πολιτικά και κοινωνικά, καθιστώντας την ακόμη πιο αδύναμο αντίπαλο. Η νεο-οθωμανική Τουρκία δηλώνει και ενεργεί ως προστάτης του σουνιτικού Ισλάμ από τα Βαλκάνια (Βοσνία, Αλβανία) μέχρι την επαρχία Σινγιάγκ της Δυτικής Κίνας (Ουιγούροι), τη Μιανμάρ (Βιρμανία) και όλη τη Βόρεια Αφρική.

Οι κοσμοπολίτες γκλομπλιστές της νεοφιλελεύθερης Δεξιάς και οι κάθε είδους εθνομηδενιστές της Αριστεράς δε θέλουν να ανιληφθούν ότι το μεταναστευτικό δεν είναι μόνο ένα ανθρωπιστικό πρόβλημα αλλά **ένα ύψιστο θέμα εθνικής ασφάλειας**. Ιδιαίτερα οι μουσουλμανικοί πληθυσμοί δεν αφομοιώνονται αλλά γκετοποιούνται προκειμένου να διατηρήσουν τα εθνικά, θρησκευτικά και πολιτισμικά χαρακτηριστικά τους. Κανείς άραβας, πακιστανός ή αφγανός μουσουλμάνος δε θέλει να γίνει έλληνας ορθόδοξος. Η γκετοποίηση, δηλαδή, δεν είναι αποτέλεσμα ρατσιστικών και ξενοφοβικών χαρακτηριστικών της κοινωνίας υποδοχής αλλά επιλογή των νεοφερμένων που, ακόμα κι αν ενταχθούν στην αγορά εργασίας, θέλουν να διατηρήσουν τις ρίζες τους. Γιατί το Ισλάμ δεν είναι απλώς μια θρησκεία αλλά ένας τρόπος ζωής – μια κοσμοθεωρία. Ο εποικισμός του ελληνικού χώρου έχει δημιουργήσει ήδη «συνοικίες» και «χωριά» αλλοεθνών σ' όλη την επικράτεια.

Οι θιασώτες της πολυπολιτισμικής Ελλάδας δε θέλουν να κατανοήσουν ότι η εγκατάσταση αλλοεθνών μειονοτήτων δημιουργεί μια κατακερματισμένη κοινωνία, της οποίας οι διάφορες πληθυσμιακές ομάδες δεν έχουν κοινά συμφέροντα. Δεν έχουν, δηλαδή, συνείδηση ότι ανήκουν σε μια ελληνική συλλογικότητα που ορίζει το εθνικό συμφέρον ως πεδίο αναφοράς του συνόλου της κοινωνίας. Η γεωπολιτική θέση μιας χώρας είναι συνάρτηση της γεωγραφίας και των ανθρώπων. Όταν αλλάζουν οι άνθρωποι αλλάζει και το γεωπολιτικό μέγεθος της χώρας. Η Ελλάδα ήταν και πρέπει να παραμείνει η πατρίδα των Ελλήνων και να μη μετατραπεί σ' ένα πολυεθνικό μάρφωμα. Για να μη συμβεί αυτό πρέπει άμεσα να ληφθούν τα εξής μέτρα:

1. Αποτελεσματική φύλαξη των θαλάσσιων και χερσαίων συνόρων. Τα σύνορα υπάρχουν για να φυλάσσονται και όχι να είναι διαπερατά (soft frontiers), ώστε όποιος επιθυμεί μια καλύτερη ζωή, από οποιαδήποτε περιοχή του κόσμου, να έρχεται και να εγκαθίσταται στην Ελλάδα. Το Λιμενικό Σώμα - Ελληνική Ακτοφυλακή πρέπει να παύσει να λειτουργεί ως «επιτροπή πρώτης υποδοχής» των λαθρομεταναστών και να αποτρέπει την είσοδο των πλοιαρίων τους εντός των ελληνικών χωρικών υδάτων, απωθώντας τα στα εφαιπτόμενα, στις περισσότερες περιπτώσεις τουρκικά ύδατα. Ανάλογη φύλαξη πρέπει να υπάρχει και στα χερσαία σύνορα στον Έβρο. Η παράνομη είσοδος στη χώρα είναι ποινικό αδίκημα σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία. Υπάρχουν όλα τα σύγχρονα μέσα (ραντάρ, κάμερες, θερμικές κάμερες κλπ) για να γίνει αποτελεσματική η φύλαξη των συνόρων. Το μικρό και αδύναμο κράτος των Σκοπίων μπορεί και φυλάσσει αποτελεσματικά τα σύνορά του από τις μεταναστευτικές ροές, γιατί το ίδιο δεν μπορεί να κάνει η Ελλάδα;

2. Εφαρμογή πολιτικής κυκλικής μετανάστευσης και όχι προσπάθεια κοινωνικής ενσωμάτωσης. Η παραμονή των νόμιμων μεταναστών πρέπει να είναι προσωρινή ώστε κάποια στιγμή οι ίδιοι και οι οικογένειές τους να επιστρέψουν στην πατρίδα τους, από την οποία δεν πρέπει να αποκοπούν. Κάθε χρόνο θα προσδιορίζεται, ανάλογα με τις ανάγκες της ελληνικής οικονομίας, πόσοι μετανάστες χρειάζονται να εργαστούν στη χώρα μας χωρίς ο αριθμός τους να

αυξάνει την ανεργία μεταξύ των Ελλήνων εργαζόμενων, λόγω χαμηλότερης αμοιβής ή ανασφάλιστης απασχόλησης. Η όποια μετανάστευση προς την Ελλάδα πρέπει να είναι νόμιμη και ελεγχόμενη ως προς το ύψος της, όπως κάνουν τα σοβαρά κράτη.

3. Αλλαγή της ισχύουσας νομοθεσίας για τη χορήγηση της ελληνικής ιθαγένειας. Η ιθαγένεια θα χορηγείται μόνο στους Έλληνες το γένος και στους ομογενείς. Θα επανέλθει, στο θέμα της ιθαγένειας, το «δίκαιο του αίματος», όπως ίσχυε πριν μερικά χρόνια, και όχι το «δίκαιο του εδάφους», που επιτρέπει σε όσους γεννηθούν στη χώρα μας, ύστερα από μερικά χρόνια και υπό κάποιες προϋποθέσεις, να πάρουν την ελληνική ιθαγένεια. Τα παιδιά των μεταναστών που γεννιούνται στην Ελλάδα θα παίρνουν την ιθαγένεια των γονιών τους.

Η δημογραφική ομοιογένεια είναι ένας πολύ σημαντικός συντελεστής ισχύος για ένα κράτος.

ΣΤ) Οι πολιτικές δυνάμεις.

Από το 2010 που η χώρα μπήκε στα Μνημόνια απώλεσε και τα τελευταία υπολείμματα της εθνικής κυριαρχίας της. Οι ελληνικές κυβερνήσεις παρέδωσαν τη διακυβέρνηση της Ελλάδας στο Eurogroup, ένα άτυπο όργανο της Ευρωζώνης, που ελέγχεται από το Βερολίνο. Αλλά και από τον Αύγουστο του 2018 που έληξε η 3^ο Δανειακή Σύμβαση – Μνημόνιο, το Eurogroup παραμένει η ουσιαστική κυβέρνηση της χώρας. Ο Κ. Μητσοτάκης, πριν τις τελευταίες εκλογές του Ιουλίου 2019, πήγε στο Βερολίνο και παρουσίασε το πρόγραμμά του, προκειμένου να λάβει την έγκριση της καγκελαρίου Α. Μέρκελ. Το ίδιο επανέλαβε και αφού ανέλαβε την πρωθυπουργία. Χωρίς την έγκριση του Βερολίνου δεν είναι δυνατή η λήψη καμιάς σημαντικής απόφασης από οποιαδήποτε ελληνική κυβέρνηση.

Το Eurogroup, δηλαδή, ουσιαστικά η Γερμανία, είναι αυτό που αποφασίζει, αν θα μειωθεί ή όχι το πρωτογενές αποτέλεσμα (πλεόνασμα) στον ελληνικό προϋπολογισμό, αν θα αποπληρωθεί το υπόλοιπο ή τμήμα των δανείων του ΔΝΤ, αν θα επιστραφούν τα κέρδη από τα

ελληνικά ομόλογα που διακρατούν η ΕΚΤ και οι άλλες κεντρικές τράπεζες των χωρών της Ευρωζώνης, αν θα καταργηθεί η πρόσθετη επιβάρυνση του επιτοκίου για ένα τμήμα των δανείων της Β΄ Δανειακής Σύμβασης, αν θα δοθούν αυξήσεις και ποιές, αν θα μειωθούν, πόσο και ποιοί φόροι καθώς και πολλά άλλα. Για όλα αυτά προϋπόθεση είναι η Ελλάδα να «συμμορφώνεται προς τας υποδείξεις» των δανειστών. Αυτό το άτυπο όργανο έχει λόγο και για την εκποίηση (την αποκαλούν επένδυση) των υποδομών της χώρας. Μια δήλωση ενός παράγοντα από το Ευροgroup, το Βερολίνο ή τις Βρυξέλλες αρκεί για να ανεβάσει τα επιτόκια δανεισμού και να καταστήσει προβληματική την εξυπηρέτηση του ευρω-χρέους. Ο έλεγχος δεν είναι μόνο οικονομικός είναι και γεωστρατηγικός. Η Ελλάδα προγραμμάτιζε από το 2009 την αγορά 2 - 4 γαλλικών φρεγατών Fremm, αλλά το 2011 η Γερμανία αντέδρασε - προείχε η εξυπηρέτηση του χρέους - και η συμφωνία δεν υπογράφηκε ποτέ. Οι φρεγάτες αυτές, με αντιαεροπορική άμυνα περιοχής και όχι σημείου, λείπουν δραματικά από το Πολεμικό Ναυτικό στην ανιπαράθεση του με τους Τούρκους γύρω από την Κύπρο στην Ανατολική Μεσόγειο.

Τα κυρίαρχα κόμματα του ελληνικού πολιτικού συστήματος αποτελούν τους εγχώριους εκφραστές της παγκοσμιοποίησης και του εθνομηδενισμού. Δεν υπερασπίζονται τα εθνικά συμφέροντα αλλά αυτά της Ευρωζώνης και της ΕΕ. Κατέστρεψαν την Ελλάδα για να σώσουν την «ιερή αγελάδα», το ευρώ και τη γερμανική επικυριαρχία σ' ολόκληρη την Ευρώπη. Η ΝΔ, ο ΣΥΡΙΖΑ, το ΠΑΣΟΚ (ΚΙΝΑΛ) ακολουθούμενα, κατά περιόδους, από μερικά μικρότερα κόμματα (ΔΗΜΑΡ, ΛΑΟΣ, ΑΝΕΛ κ.α.) ψήφισαν τα τρία Μνημόνια που υποδούλωσαν τους Έλληνες. Όλοι αυτοί με κύριο όπλο την προπαγάνδα, που εκπορεύεται απ' όλα τα μεγάλα μέσα ενημέρωσης, καλλιέργησαν στους πολίτες την αυτοενοχοποίηση (εμείς φταίμε – μαζί τα φάγαμε), την ανασφάλεια για το μέλλον, τον παράλογο φόβο, την εξαπάτηση και το αναπόφευκτο της υποταγής σε δήθεν υπέρτερες δυνάμεις. Η προπαγάνδα είναι το βασικό όπλο για να μετασχηματιστεί όχι μόνο η οικονομική συμπεριφορά των πολιτών αλλά και ο τρόπος

που σκέπτονται, που αξιολογούν, που κατανοούν την κοινωνία και τον κόσμο, ώστε να δημιουργηθεί ο «ιδιότυπος» του παγκοσμιοποιημένου ραγιά.

Η απουσία μιας αξιόπιστης εναλλακτικής πρότασης επέτρεψε στα τρία αυτά κόμματα να εναλλάσσονται, επί δέκα χρόνια, στη διακυβέρνηση της χώρας χειραγωγώντας τους ψηφοφόρους. Από το 2010 οι Έλληνες ψήφισαν σε πέντε εκλογικές αναμετρήσεις και σ' ένα δημοψήφισμα αλλά η κατάσταση δεν άλλαξε, ούτε θα αλλάξει. Τα κόμματα αυτά κατηγορούν το ένα το άλλο για τους νόμους που ψήφισαν, αλλά δεν κατηγορούν ποτέ τους δανειστές που επέβαλλαν όλες τις σημαντικές πολιτικές αποφάσεις. Οι δανειστές πρέπει να μείνουν στο απυρόβλητο, γιατί διαφορετικά θα πρέπει να εξηγηθεί από πού αντλούν την εξουσία τους, δηλαδή, να εξηγηθεί ο ρόλος του νομίσματος και του χρέους. Η **αφανής κατοχή** που έχει επιβληθεί επιχειρείται να παρουσιαστεί ως «κανονικότητα». Πρόκειται για την «κανονικότητα» του δουλοπάροικου. Τα έθνος δεν μπορεί να περιμένει τίποτα απ' αυτά τα κόμματα παρά μόνο μια εξευτελιστική παράδοση.

Στα ζοφερά χρόνια των Μνημονίων δημιουργήθηκαν αρκετά κόμματα και οργανώσεις, άλλα προερχόμενα από το χώρο της Δεξιάς και άλλα από το χώρο της Αριστεράς, που επιχειρήσαν να αντισταθούν στον ευρωμονόδρομο και να προτείνουν μια άλλη πορεία. Όλα απέτυχαν γιατί δεν είχαν μια συνολική και αξιόπιστη πρόταση για το «Ελληνικό Ζήτημα». Εγκλωβισμένα σε ιδεολογήματα του παρελθόντος - ορισμένοι θεωρούν ως κύρια απειλή τους κομμουνιστές και άλλοι τους φασίστες (στερεότυπα της εποχής του Μεσοπολέμου) - ανίκανοι να κατανοήσουν τον ολοκληρωτισμό της παγκοσμιοποίησης, αδυνατώντας να καταλάβουν τον κομβικό ρόλο του νομίσματος και τη δουλεία του συναλλαγματικού χρέους, αμήχανοι μπροστά στην τουρκική επιβουλή, δεν μπορούν να παράγουν αξιόπιστη εναλλακτική πολιτική πρόταση. Δεν μπορούν να δώσουν στους Έλληνες το όραμα που απαιτείται για να κινητοποιηθούν και να αντισταθούν.

Πολλοί ζητούν την κατάργηση της λιτότητας που επέβαλαν τα Μνημόνια, χωρίς όμως έξοδο από την Ευρωζώνη και χωρίς αμφισβήτηση της εξυπηρέτησης του χρέους. Πρόκειται απλά για ουτοπία. Άλλοι προτείνουν την αμφισβήτηση του χρέους, με νομικά επιχειρήματα, χωρίς έξοδο από το ευρώ. Πρόκειται για συνταγή ήττας αφού οι δανειστές με όπλο το νόμισμα θα νεκρώσουν την οικονομία και θα υποτάξουν τη χώρα. Κάποιοι άλλοι προτείνουν, πριν από οπδήποτε άλλο, σχέδιο οικονομικής ανασυγκρότησης εντός της Ευρωζώνης. Μόνο που δε λένε που θα βρεθούν τα ευρώ για να υλοποιηθεί. Υπάρχουν άλλοι που θεωρούν ότι πρώτα πρέπει να εκσυγχρονιστούν οι θεσμοί, να αλλάξει το Σύνταγμα, να λειτουργήσει αποτελεσματικά η δικαιοσύνη, να επικρατήσει αξιοκρατία στο δημόσιο τομέα, να αναβαθμιστεί η παιδεία και πολλά άλλα. Μόνο που όλα αυτά αν γίνουν, θα γίνουν προς την κατεύθυνση που εξυπηρετεί τα συμφέροντα των δανειστών ώστε να μην αμφισβητηθεί η επικυριαρχία που ασκούν σήμερα. Κάποιοι άλλοι προτείνουν την άσκηση πολυδιάστατης εθνοκεντρικής πολιτικής για την υπεράσπιση των εθνικών συμφερόντων και την ενίσχυση της αποτρεπτικής ικανότητας των ενόπλων δυνάμεων, χωρίς να αμφισβητούν όμως την παραμονή στην Ευρωζώνη. Μόνο που εθνοκεντρική πολιτική δεν μπορεί να ασκηθεί από μια αποικία χρέους – είναι υποχρεωμένη να ακολουθεί την πολιτική της μητρόπολης – και τα χρήματα που απαιτούνται για την ενίσχυση των ενόπλων δυνάμεων πρέπει να δίνονται από το εξωχώριο κέντρο (ΕΚΤ) που ελέγχει την έκδοση του νομίσματος. Όλες αυτές οι ψευδαισθήσεις πρέπει να διαλυθούν γιατί οδηγούν μόνο σε αλληπάλληλες ήττες που ενσπείρουν την απογοήτευση στους Έλληνες.

Υπάρχουν βέβαια και αυτοί που προτείνουν την έξοδο από το ευρώ και τη διαγραφή του χρέους. Αλλά οι προτάσεις τους είναι γενικές και προκαλούν συνήθως περισσότερο φόβο παρά ελπίδα. Δεν αναφέρονται στην ισοπμία της νέας δραχμής, αλλά και όταν αναφέρονται μιλάνε για υποτίμηση από 10 έως 50% ή για ελεύθερη διακύμανση, χωρίς να μπορούν να προβλέψουν σε πια ισοπμία θα οδηγήσει αυτή. Η ισοπμία της νέας δραχμής δεν είναι ένα δευτερεύον οικονομικό – τεχνικό ζήτημα που θα αποφασιστεί όταν έρθει εκείνη η ώρα, αλλά ένα πρωτεύον θέμα,

ύψιστης πολιτικής σημασίας, από το οποίο εξαρτάται αν θα έρθει εκείνη η ώρα. Από αυτό, δηλαδή, εξαρτάται αν θα δημιουργηθεί η απαραίτητη εμπιστοσύνη για το εφικτό και σωτήριο του προτεινόμενου εγχειρήματος, ώστε να υπάρξει πλειοψηφικό ρεύμα υπέρ της εξόδου από την Ευρωζώνη.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ (ΕΛ.ΑΝΤ.)

Η ΕΛ.ΑΝΤ. με τη Διακήρυξη αυτή καταθέτει ένα ολιστικό σχέδιο σε πολιτικό, οικονομικό, κοινωνικό και εθνικό επίπεδο για μια κυρίαρχη και ισχυρή Ελλάδα, ικανή να αντιμετωπίσει τις απειλές που συσσωρεύονται.

Η ΕΛ.ΑΝΤ. απευθύνεται σ' όλους τους Έλληνες, είτε προέρχονται από την ευρύτερη Δεξιά είτε από την ευρύτερη Αριστερά, που θέλουν να υπερασπιστούν τη ζωή τους και τα παιδιά τους, το σπίτι τους και το βίός τους, την προσωπική αξιοπρέπειά τους και την αξιοπρέπεια της πατρίδας τους, που θέλουν να είναι ελεύθεροι.

Η ΕΛ.ΑΝΤ. καλεί σε συστράτευση όσους αρνούνται να αποδεχτούν την ευρω-κατοχή ως κανονικότητα, τη γερμανική ηγεμονία ως αναγκαιότητα και την τουρκική επικυριαρχία ως την αναπόφευκτη μοίρα του αδύναμου.

Η ΕΛ.ΑΝΤ. δημιουργήθηκε από Έλληνες πολίτες που θέλουν να βάλουν τέλος στην εθνική παρακμή και δεν έχει καμιά σχέση ούτε με επαγγελματίες πολιτικούς, ούτε με «αναγνωρίσιμους ειδικούς», κάθε κατηγορίας, που, από τα μέσα ενημέρωσης, έχουν αναλάβει τη χειραγώγηση της κοινής γνώμης.

Η ΕΛ.ΑΝΤ. προτρέπει τους πατριώτες που συμφωνούν με τις βασικές θέσεις αυτής της Διακήρυξης να τη διαδώσουν, να τη συζητήσουν – αναλύσουν στον περίγυρό τους και στη συνέχεια να δημιουργήσουν τοπικούς Πυρήνες Αντιστασιακής Πρωτοβουλίας (ΠΑΠ) ανά την Ελλάδα, την Κύπρο και στην Ομογένεια.

«Αισχρόν ἐστι σιγάν της Ελλάδος πάσης αδικουμένης» Δημοσθένης.

**Σημεία της Διακήρυξης μπορεί, κατά χρονικά διαστήματα, να επικαιροποιούνται ανάλογα με τις εσωτερικές και διεθνείς εξελίξεις.*

Η Επιτελική Ομάδα της ΕΛ.ΑΝΤ.

Οκτώβριος 2019

